

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
THE STARS OF FORTUNE

Copyright © 2015 by Nora Roberts

First published by Berkley 2015

Translation rights arranged by Writer's House LLC, New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02085-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Saša

Prevela Zvezdana Šelmić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

Sari, kćeri moga srca

*Kao muve nevaljalaj deci, to smo mi bogovima;
Ubijaju nas iz zabave.*

VILIJAM ŠEKSPIR

*Je li to prikaza, ili san na javi?
Sad pobeže muzika – da li sam budan il' sanjam?*

DŽON KITS

UVOD

Jednom davno, veoma davno, u svetu izvan ovog našeg, tri su se boginje okupile da proslave krunisanje nove kraljice. Mnogi su putovali zemljom i nebom, kroz vreme i prostor, donoseći poklone od zlata i dragulja, raskošne svile i dragocenih kristala.

Tri su boginje želele da podare nešto nesvakidašnje.

Pomislile su na krilatog konja, ali utom se pročulo da je jedan putnik stigao jašući na takvoj životinji, koju je doneo kraljici na dar.

Predlagale su da joj podare neuporedivu lepotu, mudrost ili izuzetnu ljupkost.

Nisu je mogle učiniti besmrtnom, a od drugih besmrtnika već su čule da je to i blagoslov i kletva.

Ali mogle su da joj podare besmrtni poklon.

„Poklon koji će sijati za nju, za sva vremena.“ Selena je stajala s prijateljicama i sestrama u pesku, blistavom poput dijamanta, na samoj ivici tamnoplavog mora, zagledana uvis, ka punom mesecu.

„Mesec je naš“, podsetila ju je Luna. „Ne možemo joj pokloniti ono što smo se zarekle da ćemo čuvati.“

„Zvezde.“ Arijanrod je podigla ruku, dlanom naviše. Sklopila je oči i prste. Potom se nasmešila i ponovo ih raširila. Na dlanu joj je ležao dragulj, blistav poput leda. „Zvezde za Egli, blistavu.“

„Zvezde.“ Sada je i Selena pružila ruku i otvorila je. Na dlanu je ležao dragulj od vatre. „Zvezde za Egli, koja će sijati poput njenog imena.“

Pridružila im se i Luna, stvorivši dragulj od vode. „Zvezde za Egli, sjajnu.“

„Treba tu još nešto.“ Selena je okretala u ruci blistavu zvezdu.

„Želja.“ Luna je prišla bliže moru, tako da su joj talasići ljubili stopala. „Po jedna želja za kraljicu od svake od nas, usađena u zvezdu. Od mene, snažno srce puno nade.“

„Snažan um željan znanja.“ Selena je podigla plamenu zvezdu.

„I snažan duh i preduzimljivost.“ Arijanrod je podigla obe ruke, u jednoj je držala zvezdu, a druga je bila uperena ka mesecu. „Ove zvezde sijaće dok se svetovi okreću.“

„Osvetljavaće kraljičino ime da se vidi nadaleko.“ Vatrene zvezde počela je da se uspinje u nebo, a za njom i ledena i vodena.

Dok su se uspinjale, počele su da se vrte, zračeci svetlošću preko kopna i mora; kretale su se ka mesecu, privučene njegovom hladnom, belom moći.

Ispod njih je prošla senka, bešumna zmija.

Nereza je hitala obalom ka vodi – senka koja preseca svetlost. „Sastale ste se bez mene, sestre moje.“

„Ti nisi jedna od nas.“ Arijanrod se okrenula ka njoj, a Luna i Selena stale su kraj nje. „Mi smo svetlost, a ti si tama.“

„Nema svetlosti bez tame.“ Nerezine usne su se osmehnule, ali oči su joj bile pune gneva i prvih nagoveštaja ludila koje će tek uslediti. „Kada se mesec smanjuje, to ga tama jede. Komad po komad.“

„Svetlo uvek nadvlada.“ Luna je pokazala ka zvezdama koje su sada letele, ostavljajući za sobom šareni trag. „A sada ga ima još više.“

„Spremate darove kraljici, kao da ste joj podanici. Ona je samo slaba, priglupa devojka; mi bi trebalo da vladamo umesto nje.“

„Mi smo čuvari“, podsetila ju je Selena. „Stražari, a ne vladari.“

„Mi smo boginje! Ovaj svet je naš, kao i drugi. Pomisli samo šta bismo mogle da učinimo ako udružimo snage. Svi će nam se klanjati, moći ćemo zauvek da ostanemo mlade i lepe.“

„Mi ne želimo moć nad smrtnicima, ni besmrtnicima, ni polusmrtnicima. Takve stvari donose krv i rat i smrt.“ Arijanrod je glatko odbila predlog. „Žudeti za time znači odbaciti lepotu i čuda ciklusa.“ Ponovo je podigla lice ka zvezdama koje su zračile svetlošću.

„Smrt dolazi. Gledaćemo ovu novu kraljicu kako živi i umire, baš kao i prethodna.“

„Živeće stotinu godina, puta sedam. To sam videla. A dok živi“, nastavila je Selena, „vladaće mir.“

„Mir“, prezrivo je zasiktala Nereza. „Mir je samo dosadno zatišje između dva perioda tame.“

„Vrati se u svoje senke, Nereza“, odmahнула je Luna rukom. „Ovo je večē za radost, za svetlo, za proslavu – a ne za tvoje ambicije i žudnje.“

„Noć pripada meni.“ Zamahnula je rukom, i munja, crna poput njenih očiju, zaparala je beli pesak, tamno more, i sukнула ka letećim zvezdama. Prosekla je svetlosni trag trenutak pre nego što su zvezde našle svoj dom na blago zaobljenoj donjoj ivici meseca.

Za trenutak su drhtale tamo, a pod njima su drhtali čitavi svetovi.

„Šta si to učinila?“, okomila se Selena na nju.

„Samo sam dopunila vaš dar, sestre. Pašće jednog dana, te zvezde od vatre, leda i vode, sručiće se s neba noseći svoju silinu, svoje želje, prepletenu svetlost i tamu.“

Nereza se glasno nasmejala i podigla ruke visoko, kao da bi da otkine zvezde s neba. „A kada konačno padnu u moje ruke, mesec će umreti zauvek i pobeđiće tama.“

„One nisu tvoje!“ Arijanrod je zakoračila napred, ali Nereza je bacila tamnu munju na pesak, tako da je između njih ostao užareni ponor. Smrdljivi dim zagadio je vazduh.

„Kada ih se dokopam, svet će umreti s mesecom, kao i vas tri. A ja ću proždrati vaše moći i steći nove, davno zapečaćene. Taj bleđi mir koji obožavate pretvoriće se u divlju oluju, punu agonije, straha i smrti.“

Podigla je ruke kroz dimnu zavesu, blistajući od žudnje. „Vaše zvezde zapečatile su vašu sudbinu i podarile mi moju.“

„Ti si prognana“, prasnula je Arijanrod, i plava munja, tanka poput biča, zapalacala je oko Nerezinog članka.

Prolomio se vrisak od kojeg su se zatresli nebo i zemlja. Pre nego što je Arijanrod uspela da odvuče tamu u ponor koji je sama stvorila, Nereza je raširila tanka crna krila i pokidala bič svetlosti kad je poletela pravo uvis. Krv iz rane na članku gorela je i dimila se u belom pesku.

„Sama stvaram svoju sudbinu“, dovikнула je. „Vratiću se, uzecu zvezde i sve svetove koje poželim. A vi ćete spoznati smrt i bol i kraj svega što volite.“

Krila su se obavila oko nje i sledećeg časa je nestala.

„Ona ne može da naudi ni nama ni bilo čemu našem“, izjavila je Luna.

„Nemoj sumnjati u njene moći i njenu žeđ.“ Selena je gledala u mračni zaliv, obuzeta užasnom tugom. „Ovde će vladati smrt i krv, bol i jad. Ostavila ih je za sobom kao mrlju.“

„Ona ne sme da se dokopa zvezda. Bolje da ih vratimo“, kazala je Arijanrod. „Unišćemo ih.“

„Suviše je rizično dok njena moć još treperi u vazduhu“, odvrtila je Selena.

„Znači, samo da čekamo, da čuvamo i da sve ugrozimo?“, pobunila se Arijanrod. „Dozvolićemo joj da izopači blistavi dar u nešto mračno i smrtonosno?“

„Ne možemo. Nećemo. Hoće li pasti?“, upitala je Luna Selenu.

„Vidim da hoće, u blistavom sjaju, ali ne vidim kada.“

„Onda ćemo mi odrediti kada i gde. Toliko možemo.“ Luna je uhvatila sestre za ruke.

„Na drugom mestu, u drugo vreme, ali ne zajedno.“ Arijanrod je klimnula glavom i zagledala se u zvezde, blistave i prekrasne nad zemljom koju je volela i čuvala od početka svog vremena.

„Ako makar jedna padne u ruke njoj ili nekome nalik na nju...“ Selena je za trenutak sklopila oči. „Mnogi će tražiti zvezde, njihovu moć, njihovu sudbinu, što je sve isto. Sve je to jedno. A mi, odražena svetlost, moramo da pošaljemo nekoga u pohod po njih.“

„Da šaljemo?“, ponovila je Luna. „Nećemo same otići po njih?“

„Ne, to nije za nas. Znam da moramo ostati ovde i sve će biti učinjeno onako kako valja.“

„Mi biramo vreme i mesto. U tišini“, dodala je Arijanrod. „Samo umom. Ona ne sme znati gde i kada će pasti.“

Sastavile su umove kao što su im bile sastavljene ruke i svaka je poslala na putovanje, prateći svoju zvezdu tamo gde je odredila da će pasti s neba. Svaka je sakrila svoj dar i svaka ga je optočila moćnom zaštitom.

Tako spojenih umova, bez ijedne izgovorene reči, bile su svesne da sada sve zavisi od drugih umova i ruku.

„Sada moramo verovati.“ Luna je čvršće stegla Arijanrod za ruku kada ova nije odgovorila. „Moramo. Inače, kako će verovati oni koje šaljemo u pohod?“

„Verujem da smo uradile ono što se mora. To je sasvim dovoljno vere.“

Saša

Selena je uzdahnula. „Čak se i bogovi moraju klanjati Sudbini.“

„I boriti se protiv onog ko pokušava da ih uništi.“

„Ti ćeš se boriti“, rekla je Selena i nasmešila se. „Luna će verovati. A ja ću učiniti sve što mogu da vidim. A sad ćemo čekati.“

Sve tri pogledale su u mesec koji je živeo na nebu i u duši, s tri blistave zvezde koje su kružile oko njega.

PRVO POGLAVLJE

Snovi su je progonili, i kad je budna i kad spava. Ona je razumela snove, vizije, *znanje*. Oni su bili deo nje čitavog života, a odavno je naučila da ih blokira i potisne.

Samo što ovi snovi nisu odustajali, ma koliko se trudila. Snovi o krvi i ratu; o čudnim predelima obasjanim mesečinom. Lica i glasovi u njima bili su joj nepoznati, ali u isto vreme i duboko poznati. Žena s divljim i prodornim očima nalik na vučje, muškarac sa srebrnim mačem. Lutali su kroz njene snove sa ženom koja je ustala iz mora smejući se, s muškarcem sa zlatnim kompasom.

A nad svima njima bio je tamnokosi čovek s munjom u rukama.

Ko su oni? Odakle su joj poznati – ako uopšte jesu? Zašto oseća tako duboku potrebu za njima?

Pratili su ih smrt i bol – znala je to – a ipak, postojala je i šansa za istinsku radost, ostvarenje sebe. Istinsku ljubav.

Verovala je u istinsku ljubav – kod drugih ljudi. Za sebe je nikada nije želela, jer ljubav previše zahteva i unosi kaos u život. Previše *osećanja*.

Oduvek je želela tih i smiren život i verovala da ga je našla u kućici u planinama Severne Karoline.

Tu je imala samoću koju je tražila. Mogla je da provodi dane slikajući, ili u bašti, bez ometanja i prekidanja. Bilo joj je potrebno malo toga: slikanjem je zarađivala dovoljno da to obezbedi.

A sada ju je u snovima pohodilo petoro ljudi koji su je oslovljavali po imenu. Kako to da ona ne zna njihova imena?

Crtala je svoje snove – lica, mora, planine i ruševine. Pećine i vrtove, oluje i zalaske sunca. Tokom duge zime ispunila je radnu ploču skicama pa je počela da ih kači i na zidove.

Naslikala je čoveka s munjom u rukama; danima je podešavala svaki detalj, tačne senke i oblik njegovih očiju – duboko usađenih i tamnih – i tanak beli ožiljak, nalik na munju, koji mu je presecao levu obrvu.

Stajao je na litici, visoko iznad nemirnog mora. Vetar mu je nosio tamnu kosu. Prosto je mogla da je oseti, kao vreo dah. Stajao je neustrašivo pred olujom, dok je smrt hitala ka njemu.

Nekako je i sama stajala s njim, takođe neustrašiva.

Nije mogla da zaspi dok nije sve završila, a onda se rasplakala. Plašila se da je izgubila razum i da su joj sad ostale samo te vizije. Ostavila je sliku na štafelaju danima, tako da ju je on gledao dok je radila, spremala ili spavala.

I sanjala.

Govorila je sebi da će je spakovati za prevoz, da će je poslati agentu da je proda. Na kraju se odlučila i potpisala je.

Saša Rigs – njeno ime na ivici olujnog mora.

Međutim, nije je spakovala za slanje. Spakovala je druge slike, sve što je nastalo tokom duge zime, i spremila za slanje.

Potpuno premorena, predala se, sklupčala na kauč u potkrovlju koje je pretvorila u atelje i dopustila da je snovi obuzmu.

Oluja je besnela, vetar šibao, talasi se razbijali o obalu, izuvijane munje hitale su s neba nalik na plamene strele. Kiša je udarala s mora ka litici, nalik na debelu zavesu.

Ali on je stajao i gledao je. A onda je pružio ruku ka njoj.

„Čekao sam te.“

„Ne razumem, ništa mi nije jasno.“

„Naravno da razumeš, ti više od svih ostalih.“ Prineo je njenu ruku usnama, a ona je osetila kako je ispunjava ljubav. „Ko se krije od sebe same kao ti, Saša?“

„Ja samo želim mir. I tišinu. Ne želim nikakve oluje ni bitke. Ne želim ni tebe.“

„Laži.“ Usne su mu se izvile kad im je ponovo prineo njenu ruku. „Svesna si da lažeš i mene i sebe. Koliko ćeš još odbijati da živiš onako kako ti je suđeno? Da voliš onako kako si rođena da voliš?“

Obuhvatio je njeno lice dlanovima, a zemlja pod njom se zatresla.

„Plašim se.“

„Suoči se s tim.“

„Ne želim da znam.“

„Pogledaj. Ne možemo da počnemo bez tebe. Ne možemo da završimo ako ne počnemo. Nađi me, Saša. Dođi i nađi me.“

Privukao ju je sebi i spustio usne na njene. Tog trenutka oluja se prolomila nad njima divljim besom.

Ovog puta ju je prihvatila.

Probudila se, još umorna, i sela u krevetu, pritiskajući oči prstima.

„Nađi me“, promrmljala je. „*Gde?* Ne znam ni gde bih počela, sve i da želim.“ Prešla je prstima preko usana i učinilo joj se da još oseća njegov poljubac.

„Dosta. Sad je stvarno dosta.“

Brzo je ustala i počela da skida crteže sa zidova i ploče, puštajući ih da padaju na pod. Sve će ih skupiti i baciti. Spaliće ih. Izbaciće ih iz kuće i iz glave.

I onda će izaći iz kuće, otputovaće nekuda, bilo kuda. Već godinama nikuda nije išla. Otići će negde gde je toplo, govorila je sebi dok je užurbano sklanjala svoje snove. Na neku plažu.

Čula je kako sve teže diše, videla je da joj prsti podrhtavaju. Bila je na ivici sloma. Spustila se na pod među crteže, veoma mršava zbog snova, duge plave kose podignute u neurednu punđu. Senke su joj poigravale u inače jasnoplavim očima.

Pogledala je svoje šake. U njima ima talenta. Oduvek je bila i uvek će biti zahvalna zbog tog dara. Ali imala je druge darove, za koje nije bila toliko zahvalna.

On je u snu zatražio od nje da vidi. Gotovo čitavog života činila je sve što može kako bi blokirala vid s kojim je rođena.

Da, da se krije od sebe, baš kao što je on rekao.

Ako bi se otvorila, ako bi ga prihvatila, usledili bi bol i tuga. I svest o onome što je moglo biti.

Sklopila je oči.

Srediće se – mora dati sebi vremena. Pokupiće sve crteže i skloniće ih negde. Neće ih spaliti, naravno da neće. To bi bilo popuštanje strahu.

Skloniće ih negde i otputovaće. Otići će od kuće na nedelju ili dve, da na miru razmisli i odluči.

Još klečeci, počela je da skuplja crteže i slaže ih po nekom sistemu. Žena s divljim očima, muškarac s mačem, crteži ljudi iz njenih snova na jednoj gomili.

Predeli na kopnu i moru, blistava palata na brdu, krug od kamena.

Stavila je na gomilu jedan od mnoštva crteža čoveka kojeg je sanjala i pružila ruku ka sledećem.

A onda je znala.

Nacrtała je ostrvo u obliku srpa iz različitih uglova, a na ovom su se videle visoke litice, ustalasani bregovi gusto obrasli drvećem. Ostrvo je plutalo u moru, okupano suncem. U prednjem planu videle su se zgrade, zbijene u gradić, a u daljini se pružalo kopno s planinama u izmaglici.

Dok ga je gledala, crtež olovkom kao da je oživljavao i dobijao boje. Toliko zelene, hiljade nijansi od sivozelene do smaragdne. Toliko plave, duboke i bogate i zapenjene na okolnim talasima. Videla je brodiće kako plove, prilike kako skaču s lukobrana da bi plivale i ronile.

Videla je rt na kome je stajala s njim i čekala oluju.

„Pa dobro, idem.“ Da li je upravo popustila ili se ispravila? Ali poći će, i potražiće.

To će ili okončati snove, ili će ih pretvoriti u stvarnost, baš kao što je crtež oživeo u njenim rukama.

Prišla je malom pisaćem stolu i otvorila laptop. Rezervisala je let za Krf.

Dala je sebi samo dva dana da se spakuje, sve organizuje, zatvori kuću; to je značilo da neće imati vremena da se predomišlja. Spavala je u avionu, bez snova, zadovoljna predahom. A ipak, vožnja taksijem od aerodroma do hotela koji je odabrala, kraj Starog grada, ostala joj je samo u nejasnom sećanju. Još dezorijentisana prijavila se u hotel, pazeći da se seti da se nasmeši, da proćaska s recepcionerom, s veselim nosačem vedrog osmeha dok su se vozili tesnim liftom do njene sobe.

Nije tražila neki konkretan sprat niti pogled. Bilo joj je dovoljno što je uopšte preduzela ovaj korak, ma gde će je to odvesti. Ali nije se

iznenadila, ni najmanje, kada je ušla u sobu koju nije ni primetila, i ugledala prozore, plavo more i peščano prostranstvo koje je tako dobro poznavala.

S osmehom je odbila nosačevu ponudu da donese led ili bilo šta drugo što joj je potrebno. Želela je samo da ponovo ostane sama. Aerodromi, avion, tako mnogo ljudi. Još je bila okružena njima.

Kad je otišao, prišla je prozoru i otvorila ga, puštajući u sobu svež prolećni vazduh s mirisom mora i cveća, zagledana u prizor koji je nacrtala pre više nedelja i donela, s ostalima, spakovan u koferu.

Nije osećala ništa, ne sada, osim izmaglice zbog vremenske razlike i premora od puta. I čuđenja što je zaista tako daleko otputovala bez razmišljanja.

Okrenula se i raspakovala, kako bi pružila sebi osećanje reda i prostora. Potom je legla na krevet i ponovo zaspala.

Munje i oluje, sunce koje prži, more. Tri zvezde toliko jarke i sjajne da su joj pekle oči. Kad su se odvojile od ivice meseca, ostavile su za sobom pruge svetlosti, a svet je zadrhtao od udara njihove moći.

Krv i bitke, strah i bekstvo. Penjanje visoko, ronjenje duboko.

U snu je ljubavnik dodirivao njene usne, njeno telo, tako da je umirala od želje. Mnogo. Previše. Nikad dovoljno. Sopstveni smeh, pun radosti, bio joj je gotovo neprepoznatljiv. Navirale su joj suze od duboke tuge.

A u tami je blesnulo svetlo. U tami je držala ogranak u ruci. Podigla ga je, da svi vide, i zemlja se zatrese, kamenje se rušilo. Silan gnev nasrnuo je na nju kandžama i zubima.

Zaboga, Saša, probudi se! Ustaj i pokreni se.

„Šta?“ Trgla se iz sna, a glas joj je i dalje odjekivao u glavi, srce joj je još tuklo od straha.

Još jedan san, rekla je sebi, samo još jedan san za sve veću kolekciju.

Svetlo je jenjavalo i sada je ležalo preko vode poput svile. Nije imala pojma koliko je spavala, ali glas iz sna imao je pravo. Stvarno je vreme da se probudi.

Istuširala se i presvukla. Pošto neće raditi, ostavila je kosu puštenu. Naredila je sebi da izađe iz sobe. Sići će, sešće na terasu, popiće nešto. Došla je ovamo, ostavila za sobom tišinu i samoću, došla je.

Sada je nešto ili neko želeo da dođe do nje.

Našla je izlaz iz hotela, prošetala pod venjakom od guste glicinije koja je već počela da cveta. Miris ju je pratio kad je okrenula leđa bazenu i platnenim ležaljkaama poređanim duž ivice, pa je pošla ka kamenoj terasi. Glinene saksije prepune cveća jarkih boja blistale su pod suncem koje se klonilo zapadu. Palmino lišće nepomično je visilo.

Dočekali su je stolovi pod suncobranima – blistavobelim. Primetila je da je tek poneki zauzet i bilo joj je milo zbog toga. Nije tražila usamljenost, nego tišinu. Odlučila se za sto odvojen od ostalih i krenula ka njemu.

Jedna žena takođe je sedela sama. Imala je kratku kosu, smeđu i izbledelu od sunca, s dugim šiškama koje su se spuštale sve do naočara za sunce. Sedela je zavaljena, a noge u jarkonarandžastim patikama podigla je na drugu stolicu kraj stola za dvoje dok je pila nešto penušavo iz visoke čaše za šampanjac.

Svetlo kao da se za trenutak zatalasalo i Saši je srce zastalo. Znala je da pilji u ženu, ali nije mogla da otrgne pogled. Razumela je zašto tek kada je žena pomerila naočari i pogledala je preko njih.

Imala je oči vuka, divlje i prodorne.

Saša je savladala želju da se prosto okrene i vrati u sobu, na sigurno. Umesto toga, naterala se da produži dalje i priđe tim zlatnim očima koje je procenjaju.

„Izvinite“, rekla je.

„Zbog čega?“

„Da li... da li vi mene znate?“

Žena je podigla obrve. „Da li bi trebalo da vas poznajem?“

Ja poznajem tvoje lice, pomislila je Saša. Videla sam te bezbroj puta.

„Mogu li da sednem?“

Žena je nakrivila glavu i nastavila da je hladno, netremice gleda. Potom je sklonila noge sa stolice. „Svakako, ali ako hoćeš da mi se nabacuješ, moram ti reći da sam, osim jedne slučajne veze na studijama, oduvek više volela muškarce.“

„Ne, nije to.“ Saša je sela i pokušala da se pribere. Pre nego što se snašla, prišao je konobar u beloj bluzi.

„*Kalispera*. Želite li piće, gospođice?“

„Da, stvarno želim. Ovaj, šta ti piješ?“

„Belini od breskve.“ Žena je podigla čašu.

„Zvuči odlično. Da li želiš još jedan? Ja častim.“